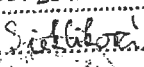

Vypracováno
dne 2. 12. 2016

PRÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 14. 12. 2016
podpis:

MVCRP018M14R

Z

V Praze 1. 12. 2016
Č. j.: MV-115145-4/VS-2016

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1090r

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal [redacted], nar. [redacted] Šašmairon - Uzbekistán, státní občan Uzbekistánu, trvale bytem [redacted] (dále též „žadatel“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 20. 6. 2016, č. j.: VS-8075/835.3/2-2014, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Prostřednictvím Úřadu městské části Praha 18 žadatel podal dne 20. 8. 2014 žádost o udělení státního občanství České republiky, Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 28. 8. 2014. Dle spisové dokumentace má žadatel povolen na území České republiky trvalý pobyt s platností od 11. 3. 2010, a to po předchozím pobytu na území České republiky na základě dlouhodobého víza nad 90 dní od 29. 1. 2003 do 30. 9. 2004 za účelem studia, a povolení k dlouhodobému pobytu od 1. 10. 2004 do 2. 8. 2006 rovněž za účelem studia a od 3. 8. 2006 do 10. 3. 2010 za účelem zaměstnání. Žadatel je ženatý, manželství se státní občankou Uzbekistánu uzavřel dne 1. 12. 1997; z manželství se narodily tři děti, všechny státní občané Uzbekistánu.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 22. 10. 2015 bylo správní řízení o žádosti jmenovaného o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 60 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byl žadatel vyzván, aby odstranil nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byl žadatel zároveň informován o tom, že dne 20. 8. 2014 bylo zahájeno správní řízení o jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byl rovněž poučen o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Požadované podklady, nezbytné k posouzení splnění

zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky, obdrželo Ministerstvo vnitra ve stanovené lhůtě.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínku stanovenou v ustanovení § 14 odst. 1 písm. c) zákona o státním občanství České republiky, neboť má na území České republiky povolen trvalý pobyt ke dni podání žádosti nepřetržitě po dobu, která společně s bezprostředně předcházejícím oprávněným pobytem na území České republiky dosahuje alespoň 10 let. Žadatel má na území České republiky povolen trvalý pobyt od 11. 3. 2010; před vydáním povolení k trvalému pobytu měl povolen následující pobyt, a to dlouhodobé vízum nad 90 dní od 29. 1. 2003 do 30. 9. 2004, dlouhodobý pobyt od 1. 10. 2004 do 2. 8. 2006, a od 3. 8. 2006 do 10. 3. 2010. Žádost o udělení státního občanství České republiky byla podána dne 20. 8. 2014 u Úřadu městské části Praha 18.

Žadatel rovněž splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky fakticky v posledních 10 letech zdržoval.

Výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 20. 6. 2016, který si v souladu s § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo Ministerstvo vnitra, žadatel prokázal beztrestnost ve smyslu § 14 odst. 3 tohoto zákona. Beztrestnost v zahraničí žadatel vzhledem ke své pobytové situaci neprokazuje.

Splnění podmínek podle § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky žadatel neprokazuje, vzhledem ke skutečnosti, že studoval alespoň po dobu tří školních let na vysoké škole, na které byl vyučovacím jazykem český jazyk.

Dle posouzení Ministerstva vnitra žadatel splňuje rovněž podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť prokázal výši a zdroje svých příjmů.

Podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky žadatel také splňuje, když prokázal, že v posledních třech letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžoval systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi.

Žadatel, podle závěrů Ministerstva vnitra, nesplňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatel ve smyslu uvedeného ustanovení tohoto zákona ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra, které bylo žadateli doručeno dne 27. 6. 2016, podal žadatel osobně na podatelně Ministerstva vnitra dne 8. 7. 2016 včasný rozklad, k němuž přiložil čestné prohlášení.

Žadatel v rozkladu namítá, že postupem Ministerstva vnitra a vydaným rozhodnutím byla porušena jeho práva garantována mu čl. 1, čl. 2 odst. 2, čl. 36 odst. 1 a 2 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Vzhledem k tomu, že stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb nejsou součástí spisu, není možné se k jejich obsahu vyjádřit, či mu oponovat. Tímto, jak žadatel uvádí, mu byla odňata možnost se v rámci spravedlivého procesu bránit svévoli státních úřadů a hájit svá práva, přičemž nelze vyloučit, že informace obsažené v utajovaných stanoviscích jsou dezinterpretací skutečnosti, či že jsou dokonce mylné. Kromě jejich obsahu pak nelze posoudit ani jejich závažnost a tím vyhodnotit, zda skutečně představuje hrozbu bezpečnosti České republiky, její svrchovanosti, územní celistvosti, demokratických základů, života, zdraví nebo majetkových hodnot. Není tak zjevné, jaká musí být intenzita či charakter jednání žadatelů, aby byli považováni za hrozbu České republice, obzvláště za situace, kdy žadatel nejedná v rozporu s právním předpisem. Dle vyjádření žadatele se jedná o obecnou formulaci, která vytváří prostor nejen svévoli, ale též zneužití institutu státními orgány, neboť státní orgány jsou si vědomy nepřezkoumatelnosti takového rozhodnutí. Žadatel tak nemá z čeho dovodit, jakým svým jednáním ohrožuje jakou z hodnot demokratického státu, či jeho bezpečnost a nemá ani možnost obrátit se v rámci správního soudnictví na nezávislý soud, aby posoudil oprávněnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. K tomu žadatel sdělil, že oproti ostatním žadatelům, „jimž je žádost o udělení státního občanství řádně odůvodněna“ a mají možnost nahlédnout do spisu a učinit si kopie, je tak bezdůvodně znevýhodněn s tím, že napadené rozhodnutí porušuje též rovnost účastníků obdobných řízení.

Žadatel v rozkladu dále namítá, že utajení stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb neobstojí ani v testu proporcionality, neboť znepřístupněním informací jsou porušována jeho základní práva vyplývající z fungování demokratické společnosti. Žadatel v rozkladu rovněž upozornil, že otázku ústavnosti § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky nyní posuzuje plénum Ústavního soudu pod sp. zn.: Pl. ÚS 5/16.

Kromě výše uvedeného žadatel v rozkladu poukázal na skutečnost, že z napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra je evidentní, že nemá záznam v rejstříku trestů, je řádně zaměstnán, kdy má ve svém oboru plno úspěchů, přičemž celá jeho rodina žije dlouhodobě v České republice a je asimilována. K tomu dodal, že napadené rozhodnutí dále porušuje také jeho právo na rodinný život, neboť jeho pobyt v České republice a další seberealizace a jistota, že zde bude moci se svou rodinou klidně žít, je tímto nejistá.

Pokud se týká nesplnění podmínky podle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, žadatel v rozkladu uvedl, že dvě drobné pokuty a neuvedení příjmů ze zahraničí v daňovém přiznání z roku 2011, jak je v napadeném rozhodnutí popsáno, nepředstavují závažné porušení povinnosti,

pro které by mu nemělo být uděleno české státní občanství, neboť za dobu několika let byla tato drobná porušení jedinými prohršky. Otázka příjmů ze zahraničí a jejich zdanění pak není zcela zřejmá a žadatel by v případě porušení předpisů na úseku daní žádal o prominutí splnění dané podmínky.

S ohledem na výše uvedené žadatel navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí změněno, případně zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání.

V přiloženém čestném prohlášení žadatel uvádí, že je slušným občanem, který respektuje zákony České republiky, není si vědom jakýchkoliv aktivit, při kterých by ohrožoval Českou republiku, naopak je ochotný plně spolupracovat s bezpečnostními složkami a to nejen ve věci jeho žádosti o udělení českého státního občanství, ale i v souvislosti s jeho zaměstnáním. V této souvislosti žadatel uvedl, že je ředitelem vzdělávací instituce, která pořádá vzdělávací kurzy i pro zahraniční studenty, kdy by ocenil možnost prověření určitých osob před tím, než s nimi naváže obchodní vztahy, případně aby do České republiky nezvali pro stát nežádoucí osoby.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Z podaného rozkladu je patrné, že zásadní námitky žadatele uplatněné vůči napadenému rozhodnutí spočívají v tom, že mu není znám konkrétní důvod pro závěr přijatý Ministerstvem vnitra ve spojitosti s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky týkající se jeho osoby, když neměl možnost seznámit se s dotčenými stanovisky, resp. prokázat nepravdivost tvrzení bezpečnostních služeb. Tímto postupem Ministerstva vnitra měl pak být žadatel krácen na svých ústavních právech.

S ohledem na podstatu argumentace uplatněné žadatelem v rozkladu považuje ministr vnitra za potřebné podrobně se v dané věci zabývat nejprve následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatel ohrožuje bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“). V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo

majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatele byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

V této souvislosti lze sdělit, že zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatele je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech.

V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává tato stanoviska ve vazbě na konkrétní situaci žadatele, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní normy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těch stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadateli z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Stanovisko podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství. Rozhodně pak nejde o podklad jediný, jak ostatně vyplývá i z napadeného rozhodnutí, z něhož je patrné, že Ministerstvo vnitra zjišťovalo splnění veškerých podmínek pro možnost udělení státního občanství České republiky žadateli.

K námitce žadatele, že neměl možnost seznámit se s dotčenými stanovisky a tedy tvrzení v nich uvedená vyvrátit, je nutno uvést, že seznámení žadatele se stanovisky obsahujícími utajované informace by znamenalo popření základního účelu zákona č. 412/2005 Sb. Na nemožnost seznámit se stanovisky obsahujícími utajované informace logicky navazuje formulace odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství z důvodů negativních stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky). Nemělo by smysl vylučovat ze státoobčanského spisu tato stanoviska a následně jejich obsah uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Nelze připustit, aby žadatel, který dle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měl možnost seznámit se s obsahem stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb, jež obsahují utajované skutečnosti. Uvedení takovýchto skutečností souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot v odůvodnění rozhodnutí by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby žadatel z odůvodnění zamítavého rozhodnutí zjistil alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.

V této souvislosti lze zmínit i Výkladovou zprávu komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.“). Z tohoto hlediska pak lze považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladem lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 *Kodeks postępowania administracyjnego*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 *Ustawa o obywatelstwie polskim*).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Na základě výše uvedeného dospěl ministr vnitra k závěru, že námitka žadatele, dle níž nebyl seznámen s důvody, pro něž je považován za bezpečnostní hrozbu pro stát, tedy s obsahem stanovisek bezpečnostních služeb, postrádá právní oporu. Dle názoru ministra vnitra nelze než konstatovat, že v předmětném řízení Ministerstvo vnitra postupovalo při znepřístupnění předmětných stanovisek a neuvádění konkrétních důvodů rozhodnutí v jeho odůvodnění v intencích ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchylný postup v případě § 36 odst. 3, § 38 odst. 6 a § 68 odst. 3 správního řádu.

V této souvislosti ministr vnitra dále uvádí, že výše zmíněná omezení procesních práv účastníka řízení, vyplývající z § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ve shodě s prvostupňovým orgánem, považuje za ústavně konformní se zřetelem k čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Dle tohoto

ustanovení lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zákon – v daném případě zákon o státním občanství České republiky, přitom jednoznačně limituje obsah odůvodnění rozhodnutí v případech stanovených v § 22 odst. 3 tohoto zákona. Ministerstvo vnitra odůvodněním svého zamítavého rozhodnutí tento postup v daném případě plně respektovalo, a dostalo tedy i ústavní zásadě zákonnosti.

Rovněž námitku žadatele stran porušení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, ministr vnitra považuje s ohledem na právě uvedené za neopodstatněnou, když správní orgán prvního stupně v daném případě jednal v mezích a způsobem, který stanoví zákon o státním občanství České republiky.

Je rovněž nutno konstatovat, že správní řád je úpravou obecnou, zatímco zákon o státním občanství České republiky úpravou speciální. Podle ustanovení § 1 odst. 2 správního řádu, použije se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky stanoví zvláštní – od obecného režimu správního řádu odchylnou – úpravu odůvodňování rozhodnutí. Ustanovení správního řádu o odůvodňování rozhodnutí v projednávaném případě tedy nelze, s ohledem na výše uvedenou argumentaci, použít. Obdobně dopadá ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve smyslu výše uvedeného na možnost účastníka řízení seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

K výše zmíněné námitce žadatele považuje ministr vnitra dále za potřebné zdůraznit, že je sice pravda, že žadateli nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek vedly, jeho právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatel ví, že zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinil. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Žadatelovo právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifik daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země). Zároveň ministr vnitra podotýká, že uvedená zákonná úprava je v souladu s čl. 12 Evropské úmluvy o státním občanství, dle něhož každý smluvní stát zajistí, aby rozhodnutí o nabytí, zachování, pozbytí, opětovném nabytí nebo ověření jeho státního občanství bylo možno správně nebo soudně přezkoumat podle jeho vnitrostátního práva. Z uvedeného plyne, že správní přezkum je ve vztahu k předmětné úmluvě pokládán za dostatečný. S ohledem na tuto skutečnost ministr vnitra považuje za vyvrácenou námitku žadatele ohledně porušení čl. 36 a 38 Listiny základních práv a svobod – když podotýká, že neexistuje právní nárok na udělení státního občanství České republiky, tím méně pak základní právo na udělení státního občanství, jak uvedeno také níže, jež by nebylo možné vyjmout ze soudního přezkumu.

Rovněž námitka žadatele, že ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je v současné době projednáváno plénem Ústavního

soudu, není při posouzení dané věci relevantní, neboť Ministerstvo vnitra se řídí platnou a účinnou právní úpravou.

Ministr vnitra zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, jak již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, již bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážít obzvlášť pečlivě.

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určitě osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, čj.: IV. ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy (k tomu též viz níže). Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Ministr vnitra považuje za důležité poukázat na skutečnost, že Evropská úmluva o státním občanství ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura ESLP – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karashev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*) Ministr vnitra v této souvislosti nemůže přisvědčit ani námitce žadatele, že napadené rozhodnutí porušuje také jeho právo na rodinný život jako jedno z práv vyplývajících z Úmluvy i Listiny základních práv a svobod, přičemž konstatuje, že zamítnutím žádosti o udělení státního občanství není žadatel nijak zkrácen ve svém pobytovém režimu, kdy jako cizinec s povoleným trvalým pobytem se v České republice těší všem právům jako státní občan České republiky, s výjimkou ovšem práv politických.

Pro úplnost pak ministr vnitra konstatuje, že mu není zřejmé, jak napadeným rozhodnutím byla porušena zásada rovnosti účastníků „obdobných řízení“, jinými slovy zásada stejného rozhodování ve stejných skutkových případech, když žádosti o udělení státního občanství České republiky jsou všechny posuzovány, na základě již poněkoličkáte citovaného ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ze státobezpečnostního hlediska, a v případě zjištění bezpečnostního rizika jsou pak i zamítány.

V intencích shora rozebrané zákonné úpravy ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu opětovně posoudil negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby. Vyhodnotil důvody zmiňovaného negativního stanoviska ve vazbě na osobní situaci žadatele a zkoumal, zda bezpečnostní riziko u žadatele trvá. Vzal v úvahu, jaký dopad může mít pro žadatele skutečnost, že mu nebude státní občanství České republiky uděleno a jaké by naopak mohly být případné negativní dopady pro Českou republiku, pokud by žadateli její občanství uděleno bylo. Po posouzení všech těchto skutečností dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko u žadatele přetrvává a je takového charakteru, že brání udělení státního občanství České republiky žadateli. Řádnému posouzení celého prvostupňového řízení, rozhodnutí o neudělení státního občanství, jakož i dalších souvisejících otázek ministrem vnitra, jakožto orgánem rozhodujícím o rozkladu, nebrání skutečnost, že žadateli nejsou známy konkrétní bezpečnostní důvody, které vedly k zamítavému prvostupňovému rozhodnutí.

Z tohoto stavu je zřejmé, že námitky, stejně jako další skutečnosti uvedené žadatelem v rozkladu nelze v předmětném řízení jakkoli zohlednit.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

